

ABBI GLINES

Laatste kans

ROSEMARY BEACH

Karakter Uitgevers B.V.

Ook van Abbi Glines:

Perfekte zomer
Gevaarlijk spel
Bijna verliefd
Nooit verliefd
Voor altijd verliefd
Opnieuw verliefd
Schijnbaar perfect
Nagenoeg perfect
Een wilde gok

Verschijnt in 2016:

Adem (maart 2016)

Abonneer u nu op de Karakter Nieuwsbrief.

Ga naar www.karakteruitgevers.nl;

 www.facebook.com/karakteruitgevers;

 www.twitter.com/UitKarakter en:

* ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels;

* blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties;

* én maak kans op fantastische prijzen!

www.karakteruitgevers.nl biedt informatie over al onze boeken,

Nova Zembla-luisterboeken en softwareproducten.

Kijk op www.karakteruitgevers.nl/errata voor eventuele
aanpassingen of aanvullingen op deze titel.

Grant

‘Hoi. Met mij. Maar dat weet je. Dit is mijn achtenveertigste bericht... Wat betekent dat ik je al achtenveertig dagen niet meer heb gezien. Ik heb je niet kunnen aanraken. Ik heb je niet zien glimlachen. Ik weet niet waar je bent, Harlow. Ik heb je overal gezocht. Jezus. Ik heb alles gedaan wat ik kon doen. Waar ben je toch? Luister je wel naar deze berichten? Je voicemail is het enige dat ik nog van je heb. Ik heb het verkloot. Dat weet ik. Maar bel me alsjeblieft, of neem op, of stuur me een berichtje. Nee. Bel me. Ik moet je stem horen. Ik... ik wil je gewoon zo graag weer zien, Harlow. Ik kan dit niet goedmaken als ik niet bij je kan zijn...’

PIEP

Opnieuw werd mijn bericht afgekapt. Die kutvoicemail liet me nooit uitpraten. Maar eerlijk gezegd had ik toch geen idee of ze haar voicemail wel afluisterde. Ik had haar elke nacht gebeld sinds ze was weggegaan en ze had nog steeds niets van zich laten horen. Ik was naar haar vaders huis gegaan, in Los Angeles, maar daar was niemand. Tenminste, dat was wat de beveiliging me vertelde, voordat ze dreigden de politie te bellen. Ze lieten me niet eens door de poort om zelf een kijkje te nemen.

Rush had me verzekerd dat ze niet in Beverly Hills was. Hij wist waar ze wél was. Ze had hem verteld waar ze heen ging op de dag dat ze voor de laatste keer mijn huis verliet, maar hij wilde het me niet vertellen. Volgens hem had ze wat tijd voor

zichzelf nodig. De avond waarop hij dat tegen me zei, had ik hem in zijn gezicht gestompt. Ik had hem in al die tijd dat we elkaar kenden nog nooit aangevallen. Maar hij had de klap rustig geïncasseerd en van zich afgeschud. Daarna had hij me gewaarschuwd dat ik dat nooit meer kon doen. Hij had gezegd dat hij mijn frustratie begreep, maar als ik het nog een keer deed, zou hij terugvechten.

Ik voelde me echt een klootzak dat ik hem had geslagen. Hij probeerde Harlow alleen maar te beschermen. Ik was blij dat iemand dat deed. Maar ik kon het niet uitstaan dat ik niet bij haar kon zijn. Ik moest aan haar uitleggen waarom ik me als een lul had gedragen.

Blaire heeft een maand niets tegen me gezegd. Ze was zo boos toen ze de blauwe plek op Rush' gezicht en zijn bloedneus zag.

Ik had alleen nog Harlows voicemail om tegen te praten.

Elke morgen stond ik op en ging ik aan de slag. Ik verrichte zware lichamelijke arbeid op een van de bouwlocaties van mijn werk. Alleen door mezelf fysiek helemaal uit te putten kon ik 's nachts nog een beetje slapen. Als de zon onderging en het te donker werd om verder te werken, ging ik naar huis, at ik wat, nam ik een bad, sprak ik Harlows voicemail in en ging ik naar bed. De volgende morgen begon het hele riedeltje opnieuw.

Nannette probeerde inmiddels geen contact meer met me te krijgen. Ik weigerde te reageren op haar telefoontjes en hield de deur dicht als ze langskwam. Na een tijdje begreep ze de hint en liet ze me alleen. Nan riep alleen maar herinneringen op aan Harlow en hoeveel pijn ik haar had gedaan. Ik vond het vreselijk om daar steeds weer aan herinnerd te worden.

Was het mogelijk om een hekel aan jezelf te hebben? Want

zo voelde ik me echt. Waarom had ik in godsnaam niet beter op mijn woorden gelet de laatste keer dat ik Harlow zag? Ik had alles verpest met die grote bek van mij. Ik had haar pijn gedaan. Die blik in haar ogen toen ik tegen haar uitviel omdat ze me niet had verteld over haar hartafwijking... Als ik terugdacht aan die blik, walgde ik van mezelf. Ze was bang geweest en ik was alleen maar bezig geweest met mezelf en mijn idiote angsten. Was ik dan zo'n grote egoïst? Ik was zo bang om haar kwijt te raken, maar door mijn gedrag was ze juist op de vlucht geslagen.

Ik was een hufter. Een harteloze hufter. Ik verdiende haar niet. Maar tegelijkertijd verlangde ik zo hevig naar haar. Ik verloor allemaal kostbare tijd met haar. Ik wilde voor haar zorgen en er zeker van zijn dat ze gezond was. Zorgen dat haar hart in orde was. Ik wilde er niet op hoeven vertrouwen dat anderen haar in leven hielden. Fuck. Bij de gedachte dat ze misschien niet in leven zou blijven, was het alsof mijn borstkas open-scheurde. Ik klapte dubbel van de pijn en hapte naar adem.

'Bel me alsjeblieft, schatje. Ik kan niet zonder je leven. Ik moet bij je zijn,' riep ik door de lege kamer.

Harlow

Ik zat op een hooibaal met mijn knieën opgetrokken naar mijn kin en mijn armen om mijn benen geslagen. Mijn halfbroer Mase was een volbloedpaard aan het trainen dat erg tegenstribbelde. Ik concentreerde me op hem, zodat ik niet in mijn eigen gedachten hoefde te verzinken. Ik merkte dat ik me meer zorgen maakte dat Mase van het paard viel en zijn nek brak, dan om mijn eigen problemen.

Het zou alweer snel avond zijn. Dan zou mijn telefoon afgaan en even later zou mijn voicemail een piepje geven. Dan wist ik dat hij opnieuw een berichtje had achtergelaten. Volgens zou ik een paar uur lang naar de muur staren, terwijl er allerlei gedachten en gevoelens door me heen schoten. Ik wilde dolgraag naar Grants voicemailberichten luisteren. Ik miste hem. Ik miste zijn stem. En die mooie glimlach van hem. Maar ik kon het gewoon niet. Ook al speet het hem. En ik twijfelde er niet aan dat het hem speet, na alle berichten die hij had achtergelaten en zijn poging om door de beveiliging van paps huis heen te dringen.

Hij was doodsbang om iemand kwijt te raken om wie hij gaf. Als ik hem vertelde dat ik zwanger was van ons kind en dat de kans bestond dat ik de bevalling niet overleefde... Dan zou hij willen dat ik deed wat Mase wilde dat ik deed. En wat de dokters me hadden aangeraden.

Ik hield van Grant Carter. Ik hield zoveel van hem. Maar nu hield ik net zoveel van iemand anders. Ik liet mijn benen los

en legde een hand op mijn buik. Hij was nog steeds plat, maar ik had op de echo gezien dat er een klein leven in me groeide. Hoe konden ze van me verwachten dat ik abortus pleegde? Ik hield nu al zielsveel van dit kind. Net zoveel als van de vader. Ik had nooit verwacht dat ik me zo zou voelen. Het was een droom die ik al lang geleden had opgegeven.

Ik wilde deze baby. Ik wilde dat deze baby een leven had. Een fantastisch, veilig leven vol met liefde. Mijn oma was altijd fel tegen abortus geweest. Ik vroeg me destijds al af of ze voet bij stuk zou houden als ik degene was die per ongeluk zwanger was geworden. Maar ik had nooit gedacht dat ik zwanger zou raken van een man van wie ik hield. Een man die me gevoelens gaf die ik nog nooit eerder had gehad.

Natuurlijk was ik bang dat ze gelijk kregen... Misschien zou ik het inderdaad niet overleven. Maar ik geloofde dat het me zou lukken. Ik moest wel. Ik hield van deze baby en had alles voor hem of haar over. Ik wilde deze baby. Ik wist zeker dat ik dit kon. Ik kon dit aan.

Helaas begreep Mase dit niet. De angstige blik in zijn ogen als hij naar mijn buik keek, deed me elke keer weer veel pijn. Hij was doodsbang, omdat hij van me hield. Ik wilde hem niet bang maken, maar hij moest me vertrouwen. Ik kon dit. Mijn liefde gaf me de kracht om dit te overleven.

Alsof hij mijn gedachten had gelezen, sprong Mase van het paard en keek me aan. Altijd die bezorgde blik. Hij bracht het paard terug naar de stal. We waren hier al de hele morgen en het was inmiddels lunchtijd.

Mase' stiefvader had hem wat land gegeven aan de achterkant van hun landgoed. Mase had er een blokhut gebouwd.

Gelukkig zaten er twee slaapkamers in. Niemand wist van deze plek af, omdat het erg beschermd lag. Toen de paparazzi bij Mase' moeder aan de deur kwamen, had ze gewoon gezegd dat we er allebei niet waren en dat ze direct van haar land af moesten, voor ze de politie belde. Nu de media me kenden als Kiro's dochter, was het moeilijker om me voor ze te verbergen.

Sindsdien waren de dagen stilletjes verlopen. We gingen het dorp niet in. Ik verstopte me het grootste deel van de tijd in Mase' blokhut. Op een bezoekje met Mase' moeder aan de gynaecoloog na, had ik me volledig afgezonderd. Pap had me een aantal keer gebeld, maar ik had hem nog niet over de zwangerschap verteld, omdat ik er zelf pas vorige week achter was gekomen.

Mase had het aan Kiro willen vertellen. Maar dat was alleen maar omdat hij dacht dat pap me kon dwingen abortus te plegen. Het had toch geen zin. Ik wist wat ik wilde. Niemand ging daar nog verandering in brengen. En als ik het, ondanks mijn wilskracht, toch niet overleefde, dan wist ik dat er van mijn baby gehouden zou worden. Maryann Colt, de moeder van Mase, had me vanaf het begin gesteund. Ze had me beloofd dat ze dit kind zou opvoeden en van hem of haar zou houden, alsof het haar eigen kindje was. Maryann was de beste moeder die ik voor mijn kind kon wensen. Toen ik nog klein was en zo nu en dan bij Mase op de ranch op bezoek ging, bakte ze altijd koekjes voor ons en ging ze met ons picknicken. 's Avonds stopte ze ons in en nadat ze Mase een kus op zijn wang had gegeven en hem verteld had dat ze van hem hield, deed ze hetzelfde bij mij. Alsof ik daar ook hoorde.

En Maryann begreep hoe het voelde om moeder te zijn. Ze

begreep mijn verlangen om deze baby te beschermen. Ze had mijn hand vastgehouden toen me werd verteld dat ik inderdaad zwanger was. Ze had gehuild, maar niet van verdriet. Van blijdschap. Ze was gelukkig geweest, omdat ze zag dat ik gelukkig was. Die avond had ik Mase voor het eerst horen ruziën met zijn moeder. Maryann had aan mijn kant gestaan toen ik vertelde dat ik geen abortus wilde plegen. Mase was woedend geweest. Na een tijdje begon hij me zelfs te smeken van gedachten te veranderen.

Ik wist dat Grant nog veel heftiger zou reageren. Het had geen zin om te doen alsof hij me vergeten was, of niet meer om me gaf. Ik wist wel beter. Hij belde me nog steeds elke dag en liet elke keer weer een voicemailbericht achter. Hij wilde dat ik hem vergaf. En misschien was hij inmiddels inderdaad bereid om te houden van iemand met een hartafwijking. Maar nu waren de risico's een stuk groter geworden. Ik dacht gewoon niet dat hij de kracht had om die angst onder ogen te komen. De dingen die hij had gezegd, de laatste keer dat ik hem had gezien, bleven maar door mijn hoofd spoken. Onze kans was verspeeld. Het was voorbij.

'Hoe voel je je?' Door Mase' stem schrok ik op uit mijn gedachten. Ik hield een hand tegen de zon in en keek naar hem op. Hij droeg een vale spijkerbroek en een blauw ruitjeshemd. Hij zat onder het zand door het werk dat hij die ochtend had uitgevoerd. Hij tilde de cowboyhoed van zijn hoofd en veegde het zweet van zijn voorhoofd met een doek uit zijn achterzak.

'Prima. Ik was gewoon aan het dagdromen.'

Hij stak zijn hand naar me uit. 'Kom, dan gaan we wat eten. Mam zal inmiddels de lunch wel klaar hebben.' Mary-

ann kookte elke middag een volledige maaltijd als lunch. Ze zei dat haar mannen dat nodig hadden, om het harde werk aan te kunnen. Mase's stiefvader gebruikte nog steeds een wandelstok, omdat hij van de tractor was gevallen. Maar het gips was er inmiddels alweer af. Mase had lange tijd het werk van zijn stiefvader overgenomen en volgens mij was hij blij dat zijn stiefvader inmiddels weer een deel van het werk op zich kon nemen. Het was hard werken op de ranch. Mase was eigenlijk alleen gewend om paarden te trainen.

Ik pakte mijn broers hand vast en hij trok me omhoog. Ik vertelde hem maar niet dat ik me zwakjes voelde, omdat ik zo weinig eetlust had de laatste tijd. Dat kwam niet eens door zwangerschapsmisselijkheid, maar puur en alleen omdat ik Grant miste. Ik wilde dat hij bij me was. Ik wilde dat ik dit met hem kon delen. En dat hij weer naar me lachte. Maar dat kon hij me niet geven.

'Ik heb je al dagen niet zien glimlachen.' Mase liet mijn hand los.

Ik veegde het vuil van mijn rug en billen en haalde mijn schouders op. 'Ik zal niet tegen je liegen. Ik mis hem. Ik hou van hem, Mase. Dat weet je.'

Mase ging naast me lopen en we liepen naar het grote witte huis van zijn ouders. Het had een mooie, brede veranda en er stonden bloemen in de vensterbanken. Mase had hier een perfect leventje gehad als kind. Van zo'n leventje durfden meisjes als ik niet eens te dromen. Zo'n leven wilde ik ook aan mijn kind kunnen geven.

'Neem vanavond de telefoon eens op. Hij wil je stem horen. Geef hem dat dan in ieder geval. Misschien voel jij je dan ook

wel beter.’ Dit was niet de eerste keer dat hij erop aandrong dat ik met Grant praatte. Ik had Mase niet verteld waarom ik was weggegaan. Het idee dat Mase een hekel zou hebben aan Grant, kon ik niet uitstaan. Hij zou niet begrijpen waarom Grant zo had gereageerd. Hij zou het hem nooit kunnen vergeven. En op een dag zouden ze familie van elkaar zijn. Deze baby zou daarvoor zorgen.

En als ik er dan niet meer was...

‘Je bent koppig, Harlow Manning. Weet je dat?’ Hij gaf me een duwtje tegen mijn schouder.

‘Ik neem de telefoon op als de tijd rijp is. Maar dat is nog niet zo.’

Mase zuchtte gefrustreerd. ‘Je bent zwanger van zijn kind. Dat moet hij weten. Dit is niet eerlijk, wat je doet.’

Ik veegde de haren die uit mijn paardenstaart waren losgeraakt, uit mijn gezicht. Hij zou nooit begrijpen waarom ik het Grant niet wilde vertellen. Ik werd er gek van om het hier steeds met hem over te moeten hebben.

‘Niemand kan me overhalen deze baby op te geven. Ik ga mezelf niet verkiezen boven dit kind. Dat kan ik gewoon niet. Dat ga ik niet doen. Ik... Vraag het me niet meer. Begrijp alsjeblieft gewoon dat ik doe wat ik op dit moment moet doen.’

Mase reageerde gespannen. Ik had hem eraan herinnerd dat ik mijn leven op het spel zette en dat bracht hem van slag. Maar het was mijn leven en daarmee was het mijn keuze. Ik ging er maar niet over door. Stilletjes liepen we naar het huis.

Maryann stond achter het fornuis in een blauw keukenschort met witte stippen. Ik wist dat aan de voorkant haar initialen stonden. Ik had het aan haar cadeau gedaan toen ik zeventien

was. We sloten de hordeur achter ons en Maryann keek over haar schouder. ‘Ik ben bijna klaar. Willen jullie de tafel eventjes dekken?’ vroeg ze glimlachend. Toen draaide ze zich weer om naar het fornuis.

Mase liep naar de besteklade en ik pakte de borden. Dit was inmiddels een routine geworden. Ik zette vier borden op tafel en pakte de glazen om ze te vullen met ijsthee.

‘Vijf borden, vandaag. Major eet ook mee. Hij heeft vanmorgen gebeld om me te laten weten dat hij eraan komt. Pap heeft toegezegd hem voor zes maanden in te huren. Major wil graag een tijdje uit huis en wij kunnen een extra paar sterke handen op dit moment zeer goed gebruiken.’

Wat ik me van Major herinnerde, was dat hij een pestkop was. Een broodmagere, gemene pestkop. Maar goed, ik had Mase’ neefje voor het laatst gezien toen hij tien was, dus inmiddels kon er veel veranderd zijn. Hij zou in ieder geval wat groter geworden zijn en zijn beugel zou er inmiddels ook wel uit zijn.

‘Is oom Chap nog steeds van plan te gaan scheiden?’ Mase fronste. We hadden het nooit over zijn neef, maar dat was vooral omdat Major elke keer weer in een ander land woonde. Oom Chap zat bij de marine en was nogal een player. Hij had het tot zijn levensdoel gemaakt om met zo veel mogelijk jonge, knappe vrouwen te trouwen. Major had elke keer weer een andere moeder. Dat herinnerde ik me nog wél goed.

Maryann zuchtte en zette het brood op tafel. ‘Weet je, deze keer was het geen vrouw die achter zijn geld aan zat. Hillary was ook geïnteresseerd in Major. En hij in haar... Major heeft een fout gemaakt en, nou ja, Chap is niet heel blij met zijn

vrouw of zijn zoon op dit moment. Major kan even niet naar huis en hij wil ook niet terug naar de universiteit. Hij is in de war en ongelukkig.’

Mase zette de karaf met ijs thee op tafel en keek me verbaasd aan. Dit wist hij blijkbaar ook nog niet. Interessant. ‘Wil je soms zeggen... dat Major met zijn stiefmoeder heeft geneukt?’

‘Dat soort woorden gebruiken we hier niet.’ Maryann fronste naar haar zoon. ‘Maar ja, inderdaad. Maar Hillary was slechts vier jaar ouder dan Major. Wat had Chap dan verwacht? Hij is een oude man. Hij trouwt met een jonge, knappe vrouw, stopt haar in een huis met zijn beeldschone zoon en gaat zelf de hele tijd werken.’

Mase floot zachtjes en lachte. ‘Mase heeft met zijn stiefmoeder geneukt.’

‘Zo is het genoeg. Hij kan er elk moment zijn en ik weet dat hij zich hiervoor schaamt. Dus wees een beetje aardig tegen hem. Vraag hem maar naar zijn studie, of wat hij wil gaan doen met zijn leven. Maar begin niet over Hillary of zijn vader.’

Ik probeerde mijn gezicht in de plooi te houden, al vond ik het allemaal maar verwarrend. Ik kon me niet voorstellen dat Major beeldschoon genoemd kon worden. Maar ik kende Major dan ook alleen als tienjarige pestkop en niet als een jongeman van eenentwintig, die blijkbaar zelfs een aantrekkingskracht had op vrouwen die echt niet naar hem zouden moeten verlangen.

Er werd aangeklopt en we keken allemaal naar de deur. De volwassen versie van Major Colt liep de kamer binnen. Zijn ogen waren groen, bijna smaragdgroen. Dat had ik me niet van hem herinnerd. Hij glimlachte wat onzeker naar zijn tante en

keek daarna naar Mase. Ik liet snel mijn blik over hem glijden. Hij was een stuk groter geworden en zag er goed uit. Hij had dikke, gespierde armen die me veel aan die van Mase deden denken.

‘Zo. Dus jij hebt het met je stiefmoeder gedaan,’ waren de eerste woorden die de stilte doorbraken. Natuurlijk kwamen ze van Mase.

‘Mase Colt-Manning, hou jij eens heel snel je grote, brutale mond.’ Maryann veegde haar handen af aan haar schort en liep naar Major. Door de ondeugende blik waarmee Major naar Mase keek, twijfelde ik of hij wel zo van slag was als Maryann dacht. Het was niet alsof hij een kind was, van wie misbruik was gemaakt. Hij was duidelijk een volwassen man die zijn eigen keuze had gemaakt.

Hij draaide zich naar Maryann toe, maar stopte toen zijn blik op mij viel. Hij keek me een tijdje aandachtig aan en grinnikte. Hij herkende me. Dat verbaasde me niets, aangezien mijn gezicht de afgelopen twee weken overal in de media te zien was geweest.

‘Hé, als dat het verdwenen meisje niet is. Je bent zelfs nog knapper dan op de foto’s die ze de hele tijd op tv laten zien.’

‘Rustig aan.’ Mase ging tussen Major en mij in staan. ‘Ik begrijp dat je tegenwoordig een player bent, maar ze is niet beschikbaar. Je vader zal binnenkort wel weer een nieuwe vrouw hebben. Dan kun je kijken hoe lang het duurt voordat je die het bed in krijgt.’

‘Zo is het genoeg!’ Maryann sloeg Mase op zijn arm, alsof hij een ongehoorzaam jongetje was. Daarna omhelsde ze Major. ‘We vinden het erg leuk dat je hier bent. Negeer je neef maar,

die probeert gewoon grappig te doen. Hij heeft geen filter. Het spijt me.'

Major knuffelde haar terug. Hij stak meer dan een kop boven haar uit. Over haar hoofd heen grijnsde hij naar Mase. 'Dank je, tante Maryann. Maar het geeft niets hoor. Ik kan het wel hebben, geloof me.'

'Ongelooflijk. Hij slaapt met de vrouw van z'n pa en jij neemt het voor hem op, alsof hij het slachtoffer is,' zei Mase. Maar hij klonk niet echt boos. Hij glimlachte terwijl hij het zei.

De deur ging opnieuw open en nu stapte Mase' stiefvader naar binnen. Zelfs nu hij mank liep, kwam hij nog intimiderend over. Lang zijn zat blijkbaar in de familie Colt. 'Fijn dat je er bent, jongen,' zei hij tegen Major. 'Maar ik kom om van de honger, dus laat mijn vrouw los, dan kan ze ons eten serveren.'

Nu was het Major die lachte. Zijn luide, oprechte gelach maakte ons allemaal vrolijk.